

LITERÁRNÍ SOUTĚŽ MIROSLAVA KABELY

sborník nejlepších literárních prací
za rok 2018

Miroslav Kabela, *26.3.1938 - †20.2.2011
iniciátor a donátor soutěže

Miroslav Kabela, psychiatr žijící v Holandsku měl od svých středoškolských studií úzký vztah k Valašskému Meziříčí. Po své emigraci se poprvé objevil v knihovně těsně po sametové revoluci s balíkem knih a tím začalo velké přátelství. Mnohokrát besedoval se čtenáři. Založil zde literární soutěž a finančně dotoval všechna ocenění. Vždy přečetl všechny soutěžní příspěvky a pokud mu dovolilo zdraví, osobně ocenil nejlepší autory. Dnes v této tradici pokračuje Město Valašské Meziříčí.

Oscar Wilde řekl, že ten, kdo čte, žije s každou další knihou život navíc, a ten, kdo nečte, má jen ten svůj. Já bych k tomu dodala, že ještě lepší způsob, jak získat další život, je sám nějaký příběh vymyslet a napsat.

Všem účastníkům letošního kola literární soutěže se podařilo stvořit příběhy naplněné fantazií a skutečným citem. Bylo těžké vybrat vítěze, protože přihlášené práce byly velice různorodé, ale přitom zdařilé.

Žáci a studenti místních škol zpracovávali čtyři různá témata - Vynález, který změnil historii, Člověk, se kterým by ses chtěl/a setkat, Krátká fantasy povídka a Pohádka.

Do starší kategorie studentů od 16 do 20 let bylo přihlášeno sedm prací a do mladší kategorie od 13 do 15 let dvacet dva prací.

Zaslané práce hodnotila čtyřčlenná porota ve složení Alena Mornštajnová, Jana Černocká, Alena Dobešová a Zdeňka Smahlová. Vítězům blahopřejeme a ostatním účastníkům děkujeme a držíme palce, aby je stále bavilo nořit se do světa fantazie a prostřednictvím příběhů žít další životy.

Alena Mornštajnová

Vítězové literární soutěže

Kategorie:

Pořadí/Jméno:

A (16 – 20 let)

1. Václav Stromšík
2. Terezie Tkáčová
3. Vojtěch Nohavica

B (13 – 15 let)

1. Klára Müllerová
2. Rozálie Tománková
3. Marek Šnajdr

Zkáza z nebes

Toho dne bylo poměrně nezvyklé počasí. Slunce chvílemi svítilo, a náhle zase zalézalo za šedivá oblaka. Od moře vál slabý vánek a houpal větvemi všech stromů a keřů, vzduchem se neslo aroma sušených ryb a bylo cítit sůl. Lidé, pohybující se po městské tržnici, tušili, že něco visí ve vzduchu.

Ve městě panoval každodenní shon. Bylo několik málo dní do svátku Hojnosti, a tak se každý občan města připravoval na tuto slavnost. Všichni na tržnici se snažili smlouvat a dohodnout tak nejlepší cenu zboží. Kolem malých dřevěných stánků pobíhaly šedivě bílé slípky a pletly se lidem pod nohy. Občané Perlového města se na tento svátek velice těšili. Pro veškeré prosté obyvatelstvo to byla největší událost v roce. Na svátek Hojnosti se lidé z celého království stahovali právě sem, do Perlového města. Největšího města široko daleko.

Toto bájně a starověké město se tyčilo na útesech kolem vod Smaragdového moře. Z ostatních stran bylo obklopeno strmým pohořím. Do města se dalo dostat pouze po malých horských cestách. Pohled, který se naskytl poutníkovi přicházejícímu z hor byl však velkolepý. Město shora vypadalo jako obrovský svatební dort. Celé ho obepínala mohutná hradba a za ní se kaskádovitě vrstvily malé domky a měšťanské příbytky. U samého vrcholu se nacházely budovy mnohem mohutnější a honosnější. Čtvrť určená jen pro ty nejbohatší a nejmocnější občany celé země. A kdybychom strmými uličkami vystoupali ještě trochu výš, narazili bychom na královský palác, který se svou rozlohou mohl rovnat s těmi největšími na světě. Jako svíčky se k nebi tyčily věže nejrůznějších tvarů, zdobené zlatými a hnědými střechami, náležící ke strážnicím a chrámům.

Davy lidí proudily nepřetržitě do města a usidlovaly se ve všech možných hostincích a krčmách. Ulice byly tak plné, že se jimi nedalo téměř vůbec procházet. Do toho se zde ještě pletly koňské povozy a královské stráže. Po všech domech se rozvěšovaly zelené věnce, utkané z olivových větví, ozdobené pestře barevnými mašlemi. Všichni si propěvovali veselé písně a užívali si přicházející sváteční náladu.

Na jednom místě tomu však bylo trochu jinak. Na posledním nádvoří, téměř u samotných hradeb stála v ulici jedna budova, která nebyla nijak ozdobená. Byla to stará hospoda, která patřila jednomu prazvláštnímu pánovi. Moc lidí ho neznalo. Věděli však, že v jeho hospodě dostanou nalito za nejméně peněz. Mezi stálé návštěvníky však patřili pouze ti nejchudší lidé z celého města. Dalo by se spočítat na prstech jedné ruky, kolik lidí sedělo uvnitř temné a nepřilíš čisté místnosti. Za výčepem stál obtloustlý hostinský, v předu seděl jeden chlapík menšího vzrůstu a vzadu v rohu se hašteřili dva rolníci. Sváteční atmosféru by tu člověk sotva našel. Sedláci vedli zajímavý rozhovor o tom, komu se letos urodilo méně a do toho si ještě občas zanádal na svátek Hojnosti, který jim přišel naprosto hloupý.

Muž v popředí však působil naprosto nenápadně. Jmenoval se Abelard. Byť měl vznešené jméno, jeho postavení bylo až na samém dně společnosti. Pracoval dole v přístavu, kde vykládal zboží z kupeckých plachetnic a lodí. Vydělával si tak na živobytí. Práci v přístavu nenáviděl, ale nemohl si stěžovat, protože peníze potřeboval. Žil ze dne na den. Peněz neměl nazbyt, a tak usoudil, že oslava nějakého svátku pro něj není vůbec důležitá. V přístavu pracoval od tmavého rána, až do pozdního odpoledne. Pak obvykle bloumal po městě, posedával v hospůdkách, poslouchal zajímavé příběhy lidí na tržnici, nebo se jen tak procházel po pobřeží.

Malým okénkem do místnosti dolehly naoranžovělé paprsky slunce, které se už pomalu chystalo k západu. Abelard se podíval skrze okno a usoudil, že již nastal čas, aby se vrátil domů. Práce v přístavu byla tvrdá a dlouhý odpočinek byl nutností pro to, aby ji mohl provádět. Položil na stůl dvě hnědé mince, kývnul na hostinského a odešel. Ulice už mezitím značně prořídly. Pohybovalo se tam jen několik tuláků, kteří si hledali nějaké přístřeší na noc. Abelard šel ulicí dolů. Hradby se zanedlouho zmenšily a bylo přes ně vidět nádherně rudé slunce, které se něžně dotýkalo temně modré hladiny. Postupoval stále dál, pořád rovnou za nosem. V tom však před sebou uviděl nějakého starce, který stál u hradby a něco si polohlasně mumlal. Byl oděn do bohatě zdobeného roucha. Zastavil se a zeptal se ho: „Hledáte někoho pane?“ Stařec se na něj pomalu podíval, změřil si ho pohledem a pak řekl: „Ano. Jednu osobu. A možná jsi to právě ty.“ Abelard se na něj podíval tázvým a zároveň trochu vyděšeným pohledem a odvětil: „Ale proč by jste hledal právě mě? Nikdy jsem vás neviděl.“ Stařec se trochu nepřírozně pousmál a řekl: „Není důležité jestli se známe. Hledám člověka, který nevyznává nadšení pro tyto pošetilé svátky. A myslím, že jsi to ty, protože každý jiný by teď někde oslavoval a zapíjel ten svátek Hojnosti.“ On jen mlčky přikývnul a po chvíli přemítání se ho zeptal, co že to po něm vlastně chce. Stařec odpověděl: „Mám pro tebe úkol, na kterém závisí osud celého města.“ Abelard se hlasitě zasmál, protože si myslel, že si z něj stařík dělá jen legraci. Když však uviděl jeho vážný výraz, zpozorněl i on a připustil ho konečně ke slovu: „Jsem mnich z chrámu Jedinné bohyně, který je daleko v horách. Přináším poselství Bohyně, která lidem nařizuje, aby vykonali to, co bylo od pradávna zvykem. A to sice, aby uctili svá božstva a vzdali jim obět, tak jak je to psáno v zákoně. Jinak město stihne spravedlivý, ale krutý trest.“

Stařec domluvil. Abelard mu začal pokládat spoustu otázek: „Jak je tohle možné? Vždycky jsem myslel, že bohové jsou našimi pomocníky a přáteli. Proč by nám teď najednou chtěli škodit? To přece není správné!“ řekl silným hlasem. Stařec se na chvíli zamyslel. Náhle chytil Abelarda za rameno a otočil ho směrem k městu. Naklonil se k němu a řekl: „Podívej se pořádně na to, co lid tohoto města vykonal. Vidíš to?“ přitom zvedl ruku a ukázal prstem na několik věží. Hned na to pokračoval ve své promluvě: „Za posledních třicet let jste zde ani jednou neuctili mocné božstvo, které den ode dne bdí nad vašimi životy. Chrámy jsou zpusťošeny a prázdny. Nikdo už zde nepřednáší

své modlitby. Věže porostly divokými rostlinami a chrámy uchvátil chlad a temnota. Bohové jsou trpěliví, ale dokáží být také krutí. Toto město je však plné bezpráví, násilí a chudoby.“ Opět se na chvíli odmlčel. Nakonec ještě dodal: „Tvým úkolem je ve městě předat mé poselství a povědět lidem, aby uctili Bohy do zítřejšího večera. Jinak propukne zkáza.“

Abelard se chtel tázat na spoustu věcí. Stařec ho však přerušil, jako kdyby věděl, co chce říct: „Musíš to udělat ty. Já jsem už příliš starý na to, abych obcházel celé město. Sejdeme se zde na tomto místě ve stejný čas.“ Než se stihl Abelard zeptat na další otázky, byl stařec pryč. On tam ještě notnou chvíli stál a přemítal, co že se to vlastně teď stalo. Uvažoval nad tím, zda může mít staříčkový mnich skutečně pravdu. Nikdy se o chrámy moc nezajímal. A tak se rozhodl, že se do jednoho z nich vydá, aby se podíval, zda jsou staříkova slova pravdivá. Stoupal uličkami města a míjel několik chrámů. Většina z nich však měla dveře zatlučená prkny a některé z nich se změnily v úplně jiné stavby. Konečně se po dlouhé době dostal k jednomu, který byl otevřený. Vstoupil dovnitř. Nadechl se vzduchem, který byl plný zápachu hniječného dřeva. Uvnitř v chámě našel přesně to, co mu stařík říkal. Bylo zde prázdné, šero a dlouho se tu nevětralo. Většinu zlacených svícňů už někdo ukradl a omítky poškodil. Jedinné co zůstalo, byla velká kamenná socha, na níž byl jasně rozpoznatelný muž, který v ruce držel něco, co zdánlivě připovívalo váhy. V druhé ruce svíral krátkou dýku.

Abelard se přesvědčil o tom, co mu stařík pověděl. Ihned se proto vydal do domu starosty, aby úředníkům oznámil to, co mu bylo uloženo. Ti ho však jen odbyli a někteří se mu dokonce vysmáli. Obhajovali se tím, že bohové nejsou důležití, a že jejich přízeň je jim nakloněna už od dávných věků. Není proto třeba vykonávat žádné další zbytečné oběti.

Byl zklamaný. Čekal trochu více pochopení. Pro tentokrát už to však vzdal, protože věděl, že nemá cenu se tím dnes večer dále zabývat. Měl však už plán, jak by mohl docílit toho, aby předal poselství celému městu. Dalšího dne se odpoledne vydal na největší náměstí. Prosmýkl se davem a vylezl na dřevěné pódium. Postavil se do čela a zvolal na lid. Někteří se na něj otočili a poslouchali. Vypověděl jim celou zprávu od mnicha a pak jim řekl, co mají udělat pro to, aby odvrátili boží hněv. Někteří lidé se ulekli. Jiní to jen bez zájmu vyslechli a pokračovali ve svých činnostech. Našli se však i takoví, kteří se proti Abelardovi postavili a začali ho okřikovat, jakým právem si dovoluje mluvit ve jménu Bohyně. Několik z nich se na něj vrhlo. Chtěli ho chytit a zbít. On se jim však vysmýknul a utekl.

Večer pak postával před jedním z chrámů a čekal, zda někdo přijde. Neobjevil se vůbec nikdo. Veškerá snaha byla zbytečná. Vrhł se tedy alespoň on do chrámu a pokusil se o modlitbu, aby bohy obměkčil. Bylo to však marné. Vyřčené varování bohů nebylo možné vzít zpět a nenaplněný skutek musel být potrestán.

Té noci se do města vplížila smrt. Padl soumrak, obloha ztemněla a zvedl se vítr. Nad

obzorem se objevil zvláštní pás mraků, který se zbarvil do odstínů krve. Po ulicích města se pohybovaly stvoření v šedých pláštích a procházely některými domy, kde rozsevaly zkázu. Nevydávaly žádný zvuk. Vždy se jen někde objevily a za chvíli zmizely. Do noci se ozývalo jen občasné vytí toulavých psů.

Přešla noc a nastalo ráno. Město naplnila panika. Lidé se shromažďovali na náměstích, aby pověděli o tom, co se stalo. Pod velkým dřevěným pódiem leželo třicet mrtvých těl. Každé z nich mělo řeznou ránu na krku a v ruce malou větvičku s černými lístky. A jednalo se právě o ty, kteří o bozích nejvíce pochybovali. Lidé pochopili, že bohové vyslali první varování. Proto se rozhodli, že neodkladně splní to, co jim bylo uloženo v poselství.

Před západem slunce se na pobřeží shromáždil zástup měšťanů, kteří bohům obětovali část letošní úrody a vložili ji do rukou, tmavě modrého, klidného moře. Nad hradbami stál mnich a vedle něj Abelard. Mnich se k němu naklonil a řekl: „Bůh zkázy a smrti uskutečnil svoji pomstu. Poslové smrti vykonali svou práci. Pokud se lidé nevrátí do chrámů, bude to pokračovat. Bohové jsou milosrdní a proto dostali lidé ještě jednu šanci. Naše životy jsou v jejich rukou. My teď můžeme jen doufat...“

Bohové na přízeň lidí nemuseli čekat dlouho. Lidé začali opět navštěvovat chrámy a přinášet oběti bohům. Tento zdánlivě křehký mír je však jednoduše narušitelný. Ještě po spousty následujících let lidé budou na tento mír dbát a zachovávat zákony, které všemocní bohové vytvořili.

Václav Stromšík

Pohádka

Bylo, nebylo. Před dávnými a dávnými časy se v jednom malém království narodila při svitu měsíce tři štěňátka. Otec Alík i matka Fify byli nesmírně šťastní.

Jestli jste se zaradovali, že tato pohádka bude o pejscích, musím to uvést na pravou míru. Nebude. Nebudte ale zklamaní, chci vám vyprávět daleko krásnější příběh.

Ta milá štěňátka zmiňuji, protože ve stejném království a ve stejnou dobu, jako se narodila, přišel na svět i malý chlapec. Dostal jméno Alfréd II. Jistě vás nepřekvapí, že jeho otec se jmenoval Alfréd I. a byl ve zdejším království králem. Novorozený Fred byl tedy princ. A když už jsme u toho, jeho maminka byla královna a jmenovala se Evelína. Nechci totiž, aby vám něco unikalo.

Věřte nebo ne, v tu samou noc se narodilo děťátko i královským rodičům v sousedním království. Myslím, že správně tušíte, že to byla holčička. Maminka s tatínkem jí dali jméno Klementýna. Nebojte, jejím rodokmenem vás zatěžovat nebudu.

Přestože Fred a Klementýnka žili v sousedních královstvích, do svých osmnácti let

se nikdy nepotkali. Oběma postupem času přibylo několik sourozenců, princ Fred měl navíc tři pejsky, takže o zábavu nebyla nouze.

Léta plynula a z dětí se postupně stávali dospělí. Tedy z těch roztomilých štěňat byli v té době už staříčci, ale to není zas tolik důležité.

V obou královstvích platilo po dlouhá léta nařízení, že když princ nebo princezna dosáhne plnoletosti, musí se do roka vdát nebo oženit. Tímto nesmyslným zákonem se měli řídit i Fred s Klementýnou. Moc dobře to věděli. Netušili ale, že si mají vzít právě jeden druhého. Královští rodiče z obou království se totiž dopředu dohodli o jejich sňatku.

„Mami, to nemyslíš vážně! Mám si vzít někoho, koho vůbec neznám?“

„Však ho brzy poznáš, Klementýnko, a bude se ti moc líbit. Je to velice milý mladík.“

„No, to určitě...“

Teď je potřeba o naší princezně a princovi dodat pár slov. Ti dva si byli v mnoha ohledech velmi podobní. Královna měla pravdu, Fred byl vážně velice milý, stejně jako Klementýna, oba byli také slušní a dobře vychovaní, jenže měli v sobě jistou dávku rebelie. Princ jí měl o něco víc než princezna a dokázal to tím, že v den svých osmnáctých narozenin brzy ráno osedlal koně a vydal se neznámo kam. Za žádnou cenu si nechtěl vzít předem domluvenou nevěstu. Říkáte si, že byl zbabělec? Možná trochu ano, ale vcitíte se do jeho situace... To princezna se projevila jako hodná dceruška a dokonce svolila, aby se konal ples, kde se s princem setká. Když se k ní pak ale doneslo, že princ Alfréd zmizel, spadl jí kámen ze srdce a dokonce mu v duchu poděkovala.

Dobrá nálada jí však nevydržela dlouho. Brzy k ní totiž dorazila strašná zpráva.

„Princezno, princezno, kde jste?“ Služka omdlela dřív, než stačila princeznu najít. Klementýně to tedy musela říct její matka.

„Klementýnko, v horách se usídlil drak a chce tě za ženu, jinak prý zničí celé království. Co budeme dělat?“ Královně selhal hlas a tak se rozplakala, že ji samotná Klementýna musela utěšovat.

„Neboj se, maminko, něco vymyslíme.“

Popravdě, ani ona netušila, co bude dělat. Samozřejmě by nedovolila, aby drak kvůli ní zničil království, ale umřít se jí taky ještě nechtělo. Přestože se většinou jen tak něčeho nezalekla, tentokrát byla v koncích. Zbývaly jí tři dny. Když v noci konečně usnula, měla pořádně mokré polštář.

Den byl zachmuřený a vypadalo, že začne pršet. Brzy se tak opravdu stalo. Spustil se obrovský liják, který přesně vypovídal o pocitech princezny Klementýny. Odpoledne se měla vydat do spárů strašlivého draka. Přesně ve dvanáct hodin byl přichystaný poslední společný rodinný oběd. Atmosféra mezi stolujícími byla neúnosná. Skoro nikdo nejedl, všichni se snažili zadržovat pláč. Nakonec to Klementýna nevydržela a utekla z jídelny. Rodiče ji okamžitě následovali.

„Klementýnko, nemusíš to dělat, třeba ještě na něco přijdeme nebo tě někdo za-

chrání.“

„Ne, tati, na nic už nepřijdeme a ani mě nikdo nezachrání.“

„Tak toho draka zabiju sám. Nenechám své vlastní dítě takhle zemřít.“

„Tati, neblázni. Musím tam jít.“ A aby potvrdila svá slova, nasadila si černý závoj a vydala se k připravenému kočáru. Její rodiče nemohli vůbec nic dělat. Pouze se zamlženým zrakem sledovali, jak mizí v dálí.

Když princezna dorazila k drakově sluji, sloužící jí pomohli ven z kočáru a rychle vyrazili zpět do bezpečí. Klementýna s úšklebkem sledovala, jak se při jejich úprku zvedal prach z cest. Samozřejmě jim ale naprosto rozuměla. Taky by nejradši utekla, jenže ona nemohla. Vydala se pomalu k jeskyni a s hrdě zdviženou bradou čekala na svůj osud. Ten na sebe nenechal dlouho čekat a brzy se ukázal v podobě děsivého draka. Hrozivě se zasmál, otevřel svoji obrovskou tlamu a líbezné princezně Klementýně tak ve vteřině utnul život. Nikdo se ji nepokusil zachránit.

V tu chvíli se Klementýna s trhnutím probudila. Posadila se na posteli a dlouhou chvíli nemohla pochopit, že je ve svém pokoji. Polštář měla stále mokrý od slz a zbývaly jí ještě celé tři dny. Celá roztřesená vstala a podívala se z okna. Venku pomalu začínalo svítat. Najednou věděla, co má dělat. Nechtěla ohrozit její milované království, ale nechtěla ani jen tak bez boje umřít. Rozhodla se, že najde prince Alfréda a požádá ho o pomoc.

Jestli je to takový zbabělec, jakým se ukázal, nechá princeznu drakovi, jestli není, třeba ji zachrání. Uvidíme.

Za chvíli byla Klementýna oblečená v jezdeckém a seděla na svém koni.

„Já jsem tak hloupá, jedu se doprošovat prince, aby mě zachránil. On přitom radši utekl, než aby se se mnou musel setkat. A ani nevím, kde ho budu hledat, může být kdoví kde.“

I přes to, jak se princezna v duchu peskovala, dobře věděla, že jinou možnost nemá. Netušila, kde Freda hledat, ale určitě by ho po nějaké době našla, kdyby její kůň špatně nešlápl a neporanil si nohu. V tu chvíli Klementýna ztratila i tu poslední naději. Hořce se rozplakala a vydala se zpátky na zámek. Nechala ošetřit koně a zavřela se u sebe v pokoji. Najít prince Freda se už víckrát nepokusila.

A tak uplynuly tři dny. Přišel poslední společný oběd s rodinou. Atmosféra byla úplně stejná jako v jejím snu. Všichni měli slzy v očích a nikdo nevěděl, co říct. Tentokrát ale Klementýna neutekla z místnosti. Když oběd skončil, jako první vstala a s každým se rozloučila. Pak si nasadila černý závoj a rychle nastoupila do kočáru. V tu chvíli už všichni plakali nahlas a nikdo se za to nestyděl. Rodiče naprosto zdrceni žalem sledovali mizející průvod s jejich prvorozenou dcerou.

Dorazili k dračí sluji a Klementýnu vůbec nepřekvapil úprk jejích sloužících. Vždyť už to jednou zažila. Zatím byl sled událostí přesně takový jako ve snu. Proto nevěřičně žasla, když uviděla, že v dálí někdo cválá směrem k ní. Nestihla ale rozpoznat, kdo to

je, protože k ní dolehl nepředstavitelný řev. A v tu samou chvíli se na ni vyvalil stejně nepředstavitelný zápach. Drak začal pomalu vycházet z jeskyně. Byl mnohem, mnohem větší než ve snu. Jak se k ní blížil, vůbec nedokázala zvednout bradu a tvářit se hrdě. Místo toho se rozklepala a měla pocit, že omdlí. Stála, teď už doopravdy, tváří v tvář smrti. Ochromená strachem zavřela oči a přála si, ať už to má za sebou. Když se ale nic nestalo, musela je zase otevřít. Drak se díval někam pryč. Otočila se, aby zjistila, co ho tak zaujalo. Nemohla tomu uvěřit. K jeskyni dorazil princ Alfréd. Pomalu vytahoval meč a přitom se upřeně díval na draka. Kdyby tu situaci viděl nezaujatý divák, asi by se zasmál. Mladík vypadající vedle draka jako mravenec a vyzývá ho k boji. A vedle princezna v černém dívající se s hrůzou v očích z jednoho na druhého. Čas jako by se zastavil. V tu chvíli se ale nikomu rozhodně smát nechtělo. Draka to dlouhé čekání omrzelo a začal na prince chrlit oheň. Boj započal.

Nemyslete si, že princezna Klementýna byla nějaká třasořitka, ale tohle by bylo i na nejtřejší princeznu moc. Klementýna se proto schovala za nejbližší balvan a se zatajeným dechem sledovala nelítostný zápas. Bylo jasně vidět, že drak je silnější. Fred se ale nevzdával a bojoval, co mu síly stačily. Začala se však u něj projevovat únava. Chvilkovou nepozorností přišel o meč. Spadl na záda a dostal se do pasti, meč byl příliš daleko. Drak se k němu pomalu blížil. Byl hrozivě zticha, což bylo v tu chvíli snad ještě děsivější, než kdyby řval. Ticho ale netrvalo dlouho, protože za chvíli se ozval ten nejstrašnější zvuk, jaký kdy kdo slyšel. Ovšem nevydával ho drak ani žádná jiná příšera. Princ i drak se překvapeně otočili a zjistili, že to zařvala princezna Klementýna. Princ využil drakovy nepozornosti, získal zpátky meč a pustil se znovu do souboje. Netrvalo dlouho a draka zabil. Na zemi se pak válela jeho useknutá hlava. Po tomto hrdinském činu si už určitě nikdo nemyslí, že byl princ Alfréd zbabělec.

Konečně bylo po všem. Princ a princezna se na sebe vzájemně podívali a nebylo co řešit. Byla to láska na první pohled. Když se Fred podíval do princezniných zelených očí, měl pocit, že je v ráji. A Klementýna pořád nemohla uvěřit, že ji zachránil ten nejkrásnější princ na světě.

„Princezno, proč jste vlastně tak křičela? Zachránila jste mi tím život.“

„Já jsem se strašně bála, že vás zabije.“

„A nemohli bychom si tykat? Já jsem Fred.“

„Klementýna.“

Za pár měsíců, co se více poznali, Fred požádal Klementýnu o ruku a ona řekla ano. Vzali se a žili spolu šťastně až do smrti. Klementýna nikdy Fredovi neřekla, že tenkrát ve slují křičela, protože uviděla myš.

Terezie Tkáčová

Srdce z kamene

Za devatero horami a devatero řekami, v době, kdy se ještě stále svítilo svíčkami, a princové zachraňovali princezny z dračích drápů, se odehrává příběh jedné malé a šťastné vesničky jménem Smíchov. Její jméno jí nebylo dáno jen tak pro nic za nic. Obyvatelé této vesnice se totiž každý den scházeli do místního hostince, kde pořádali veliké hody. Navzájem se pomáhali, a když si vykládali anekdoty, smích se rozléhal celým údolím. To se však jednoho dne brzy z rána změnilo.

Do vesnice zavítal záhadný tulák v kápi. Po celé návsi se rozezněl šepot obyvatel.

„Kdo by to jen mohl být?“ pomyslili si vesničané.

Tulák se procházel po návsi a podivně ukrýval obličej. Všichni ho jen mlčky pozorovali.

„Co jsi zač a proč jsi k nám přišel?!“ nervózně se ozvalo z davu.

„Jsem jen prostý tulák,“ zvalo se z kápě.

Obyvatelům to přišlo podezřelé. Co by jen tady mohl chtít? To nikdo nevěděl. Najednou údolím zavál silný vítr a tulákovi sfoukl kápi.

„Pohledte!“ vykřikl tulák silným hlasem.

Všechny lid se mu díval do očí. Jejich výrazy najednou zkameněly. Nebyl to jen obyčejný tulák. Byl to totiž citokrad. A co ten citokrad byl zač? Dříve to bývala bytost, která postavou připomíná člověka, ale obličej měla jako socha. Konala jen zlo a doteď se stále neví proč. Každému, kdo se jí podíval do očí, proměnila srdce v kámen. Postupně se z lidí plných pocitů radosti i zlosti staly jen chodící schránky bez duše.

Byl podvečer a začalo se stmívat. Z dříve veselé a hlasité vesnice nezbylo nic než pár chalup tiše stojících vedle sebe.

Jako každý večer se dva hoši Petr a Pavel vraceli z rybaření. Dnes jim tu však něco nehrálo. Vždy, když přicházeli domů, paní Hrdličková chodívala zalévat tulipány a ve se se si prozpěvovala. Tentokrát si ovšem ani nezabroukala. Chlapci šli dál vesnicí okolo hostince, ale světe div se, nikdo tam nebyl.

„To je divné,“ řekl Petr.

„To teda je,“ přikývl Pavel.

„Počkej!“

„Co?“

„Podívej! Takového člověka s tak divnou tváří jsem tu ještě neviděl.“

„Hah! Ten vypadá jako postava z toho vtipu!“

„Jakého vtipu?“

„Víš, proč se citokrad na sebe nemůže ani podívat? Protože jeho porcelánová tvářička by to neustála a rozpadla by se.“

V tom si Pavel něco uvědomil. Co když to ten citokrad opravdu je? Rychle vzal Petra do stodoly a společně se v ní ukryli. Nemohli uvěřit tomu, že se něco takového mohlo přihodit. Osud celé vesnice byl jen v jejich rukou. Potichu seděli ve stodole a snažili

se vymyslet nějaký plán. Přemýšleli a přemýšleli, jak by mohli přimět citokrada vidět jeho vlastní tvář.

Tma padla, obyvatelé zapalovali svíčky a Petr a Pavel nemohli stále nic vymyslet. Z nudy si začali navzájem vyprávět vtipy. Pavel řekl tak dobrý vtip, že to Petr nevydržel a zasmál se tak moc, až mu slzy vytryskly z očí. Neuvědomili si však, že hlasitý smích by mohl přilákat citokrada přímo k nim. Najednou uslyšeli hluk zvenčí. Byl to on. Petrovi a Pavlovi nezbylo nic jiného než utéci. Běželi temnou vesnicí, měli světýlka zapálených svíček a studený vítr jim váł do zad. Běželi, co jim síly stačily. Doběhli na náves, citokrad jim byl v patách. Petr nebyl dost opatrný, zakopl o pohozenou desku a spadl přímo do fontány. Pavel stihl utéct, avšak Petr to měl již spočítané. Citokrad se podíval do fontány, ale nezahlédl Petra, nýbrž svůj odraz obličeje, jak se leskne ve svitu Měsíce. Byla příliš velká tma na to, aby viděl, co je pod hladinou vody. Pavel se rychle otočil. Na zemi ležela citokradova porcelánová tvář, víc toho citokrad po sobě již nezanechal. Rozplynul se jako prach ve větru. Pavel vytáhl Petra z vody. Najednou uslyšeli hluk lidu, jak radostně vybíhá ze svých chaloupek.

Další den v hostinci všem vyprávěli své zážitky a společně e všichni dosyta najedli. Z vesnice Smíchov byl opět slyšet proslulý smích a veselí. Od té doby se ve vesnici už citokrad nikdy neobjevil.

Vojtěch Nohavica

Kde liška dává dobrou noc

„Večer co večer, když slunce zapadne a hvězdy se rozzáří, objeví se uprostřed louky malá liška. Nikdo neví, odkud přichází, nebo komu patří. To však není podstatné, milé děti, pamatujte, že důležitější je to, proč se vlastně objevuje. Není to ledajaká liška. Tahle chodí dávat dobrou noc lesním zvířátkům. Prozradím vám, co si vrabci štěbetali, ale musíte být hodné.“

Všechny děti, tedy Karolínka, Rozárka a Vašík, žadonily o pohádku. Dědeček je nikdy neodbyl, a tak ulehly do peřin a se zatajeným dechem poslouchaly, jak dědeček vypráví.

„Byla jednou jedna malá liška. Ale nepředstavujte si žádnou mazanou, vychytralou lišku. Tahle byla jiná. Srdce měla dobrem a laskavostí tak naplněné, že se ostatní udivovali. Každý večer se vydávala na návštěvu za věrnou přítelkyní lasicí. Z louky přebrodila potůček a kolem remízku proběhla k hájovně, za kterou byl obrovský smrkový les, kam měla namířeno. Avšak dnešní cesta byla výjimečná.

Před potůčkem potkala jelena. Nebyl šťastný, což liška na první pohled pochopila, a proto se ho optala: „Copak tě trápí?“ Jelen jen odvrátil hlavu. S touhle odpovědí se

nesmířila a znovu se jelena zeptala: „Copak tě trápí?“ Ne moc ochotně jelen odpověděl: „Od doby, kdy jsem shodil paroží, si přijdu ošklivý a nechci se takhle ukazovat ostatním.“ Liška se trochu zamyslela a pobídla ho, ať jí následuje. Jelen tak učinil. Obešli jírovec plný kaštanů, lísku obsypanou oříšky a sešli k potoku. Podívali se do křišťalově čisté vody, kde jelen spatřil sám sebe. „Podívej, jak jsi nádherný i bez paroží,“ řekla lištička. Nechtěl uvěřit, ale čím déle se na sebe díval, tím více jí dával za pravdu. Po chvíli jen srdečně poděkoval a liška tak mohla pokračovat v cestě.

U remízku ji zastavila s prosbou unavená bachyně. Její selátka byla tak divoká, že nevěděla, co s nimi. To pro lištičku nebyl žádný problém. „Jen si v klidu lehni,“ pobídla bachyni, „já už se ti o ty nezbedy postarám.“ To bachyně slyšela ráda a jedním, na půl otevřeným okem, sledovala lišku. Ta si svolala všechna selátka a zapěla jim lesní ukolébavku. Malí nezbedové začínali usínat již při pátém líbezně zazpívaném verši a než bylo písničky konec, všichni spali jako zařezaní. Bachyně z posledních sil pokývla hlavou na znamení díku a vyčerpaná se dala také do snění. Opatrnými a tichými krůčky se lištička vydala dál k lesu.

U hájovny se potkala s veverkami, které marně hledaly něco k snědku. Věděla, že meška a lasice má o ni určitě strach, ale i tak zpomalila a pronesla: „Pokud vidím správně, tak hledáte něco na zub. Vezměte to kolem remízku až k potoku a na druhém břehu u louky je obsypaná líska. Neměly byste to minout, je hned vedle košatého jírovce.“ Veverky se tak zaradovaly, až málem zapoměly poděkovat, a hladové uháněly k lísce pro kus žvance.

Spokojená liška vkročila do lesa. Nebyla daleko od lasiččího obydlí. Už jen přejít tři pařezy, u muchomůrky červené doprava a před rozrostlým borůvkám zase doleva. Uháněla, chvátala, až samou rychlostí narazila do jezevce. Starého slepého jezevce, kterého si všichni obyvatelé lesa moc vážili. Byl totiž velice moudrý a všechna zvířátka si k němu chodila pro rady. „Copak tady děláte, jezevče?“ „Ále, zabloudil jsem a nemohu najít cestu domů.“ Liška se zamyslela, vždyť spěchá. Přesto však odpověděla: „To nevádí, já vás tam, pane jezevče, ráda odvedu. Máme společnou cestu.“ Co na tom, že jezevcova nora byla kousek z cesty. Doprovodila starého dobráka domů a kvapem se vydala k cíli. Konečně! Lasice už lišku vyhlížela a s radostí ji pozvala dál. Pohostila svou přítelkyni, jak se sluší a patří. Liška vyprávěla o svých zážitcích cestou a hluboce se omluvila za pozdní příchod. Nechtěla, aby se lasička urazila, ale ta to pochopila a lištičku pochválila za její dobré skutky. Vše sledovala moudrá sova. Ta to pověděla sojce a sojka se už postarala o to, aby ještě ten večer, než začaly lítat můry a jasně vysvitla Polárka, všichni věděli o milém srdci malé lištičky.

Dědeček se zadíval na usínající vnoučata. „Zazvonil zvonec a pohádky je konec. Byl bych rád, děti, abyste byly také tak hodné jako naše lištička, díky které měla všechna zvířátka klidnou a dobrou noc. Vše, co dáte, se vám jednou vrátí, ať už to dobré, nebo zlé. Víte, i lištičky se to vrátilo. Jednou na ni měli posvíceno pytláci, ovšem všechna zví-

řátka ji ochránila. Ale tuhle pohádku si povíme příště. Teď zhasnout lampičky a spát. Sladké sny a dobrou noc!“

Klára Müllerová

Člověk, se kterým bych se chtěla setkat

Možná to většinu z vás překvapí, ale osobou, se kterou bych se nejvíc chtěla setkat, není žádný známý spisovatel, slavná osoba z historie, herec ani zpěvák či jiná populární hvězda. Je to jeden z těch nejobyčejnějších lidí, můj dědeček.

Byla jsem jeho nejstarší vnučka, a proto mi věnoval asi nejvíc času, často mi četl pohádky, pouštěl písničky, na které jsme společně tančili, zpíval mi písničky z jeho mládí a vyprávěl o všem, co zažil.

Já, moje rodina a všichni lidé, kteří ho znali, si ho velmi vážili. Byl milý, laskavý, vtipný, přátelský, a i když toho moc nenamluvil, tak jednou větou uměl říct všechno. Nejvíce ho charakterizovala klidná povaha, téměř stálý úsměv, laskavé oči a také to, že jsem ho nikdy neslyšela, že by o někom druhém mluvil špatně. Asi by se dalo říct, že byl moudrý člověk. Alespoň já si ho takto představuji.

Děda měl na náměstí ve Valašském Meziříčí malé knihkupectví, ve kterém trávil většinu času. Moc ráda jsem tam za ním chodila, protože jsem si tam připadala jako v království. Už samotné prostory obchodu ve sklepě několik století starého domu dýchaly velmi příjemnou atmosférou s troškou něčeho tajemného. Když jsem se tam za ním zastavila třeba cestou ze školy, tak jsem si tam mohla z nepřeberného množství knih nějakou vybrat, číst si ji, prohlížet si ji, a nebo v ní jen tak listovat. Nejčastěji jsme však si jen povídali, co nás ten den potkalo. Podobně i někteří lidé tam za ním chodili, i když si nechtěli nic koupit, jen si s někým potřebovali popovídat nebo chtěli s něčím poradit, třeba s nějakou jejich životní těžkostí.

Ve svém volném čase se děda posadil do starého dřevěného houpacího křesla v obýváku a pustil si blues, hrál na kytaru, povídal si s babičkou nebo se věnoval svým čtrnácti vnučatům.

Když před dvěma lety náhle zemřel, nestihla jsem se s ním rozloučit, ani jsem mu neřekla, jak moc ho mám ráda. Kdybych ho teď mohla potkat, tak bych mu to řekla a zeptala bych se, co se s námi stane po smrti a jaké to je v nebi. Věřím, že jednou se tam všichni setkáme. A budeme už navždycky spolu.

Rozálie Tománková

Vynález, který mění historii

Chytrý mobilní telefon

Zaslechl ostrý zvuk. Neměl ho rád. Ale přesto vstal a prstem se, jako každé ráno, dotkl obrazovky. Rychle zhodnotil všechny ty nepodstatné informace jako třeba teplotu, vlhkost vzduchu nebo BIO zátěž, které tak úplně nechápal, a dostal se k těm podstatnějším. Byla sobota. Konečně nemusel jít do práce. Nemusel sedm hodin v kuse koukat na obdélníkové monitory v jeho skromně vybavené kanceláři.

Oblékl se a vyšel ven. Zapojil sluchátka, pustil si svůj oblíbený playlist a šel běhat. V běhu si vyřizoval všechny ty nové zprávy, co mu za noc přišly. Za chvíli ho to přestalo bavit, asi tak rychle, jako každá činnost, kterou kdy dělal. Brouzдал mobilem od jedné aplikace k druhé. I to ho omrzelo, sedl si tedy na lavičku a zahájil virtuální konverzaci se svým spolusedícím. Nedožvěděl se nic nového, koneckonců, všichni ostatní měli stejnou zálibu.

Po chvíli konverzace o bizarních tématech ho začalo nudit úplně všechno. Už mu ani nepřipadalo hloupé psát si s někým, kdo sedí prakticky vedle něho. Pak zjistil, že by měl jít domů. Zjistil to jednoduše, podle velmi nízké úrovně baterie. Ukončil konverzaci stručným: „Cc“ a běžel dál bez používání mobilu, který strčil do kapsy. Nevydržel snad ani minutu nemyslet na to, až znovu zmáčkne tlačítko a displej se rozsvítí dalšími upozorněními na nově přijaté zprávy.

Všechno mu najednou připadalo tak nudné. Jednotvárné stromy stojící podél jednotvárné asfaltové silnice a podél ní postavené na chlup stejné rodinné domky. Snažil se nepřemýšlet o tom, že mu zase přišla nová zpráva, což poznal oním charakteristickým zvukem, který slýchal celý svůj život...

Od lavičky urazil 269,248 m průměrnou rychlostí 5 km/h zabočil vpravo do domu s popisným číslem 9658, otevřel dveře a vklouzl dovnitř. Nezapomněl dát mobil na nabíječku. Začal projíždět sociální sítě. Mobil vyzařoval ponuré světlo, které osvětlovalo malou kuchyni, kterou stejně moc nepoužíval, jelikož se nikdy nenaučil vařit, spojenou s obývacím pokojem a jeho zrudlou tvář. To jediné co mu přišlo na mysl hned, jak z práce přišel domů, bylo to, co dělal vždy. Displej ho ozařoval dlouho do noci. Stejně jako všechny ostatní. Nebyl výjimkou. Kolegové, spolužáci, kamarádi... Všichni ve stejný čas zahleděni do displeje. Nikdy se moc nedíval na hodiny. Visely na stěně, na které byl zaschlý flek od kávy, kterou tam jednou kvůli své nepozornosti vylil. Když se podíval skrz zamížené, umaštěné okno, zjistil, že je tma. Lehnul si do postele. Zavřel oči. Snažil se nemyslet na všechny ty problémy a starosti, kupící se jako špinavé nádoby v jeho dřezu, které ho neustále pronásledovaly. I tentokrát. Ležel. Dlouho. Nemohl usnout. A tak prostě ležel. Uslyšel ostrý pronikavý zvuk. Neměl ho rád. Nenáviděl ho... Ten přístroj ho ovládal. Stejně jako úplně všechny. Měnil lidi i historii. Měnil i budouc-

nost. Naštěstí byla neděle. Nemusel do práce. Nemusel vůbec nikam...

Marek Šnajdr